

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.458 van 14 maart 2012
in de zaak A. 192.946/X-14.222.**

In zake : de v.z.w. MILIEUFRONT OMER WATTEZ
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Gwijde Vermeire
 kantoor houdend te 9000 GENT
 Voskenslaan 301
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Veerle Tollenaere
 kantoor houdend te 9000 GENT
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de provincie OOST-VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 juni 2009, strekt tot de nietigverklaring van:

1. het besluit van 20 maart 2009 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening houdende goedkeuring van het provinciaal ruimtelijke uitvoeringsplan “Afbakening kleinstedelijk gebied Oudenaarde”, “in het bijzonder het deelplan afbakeningslijn en het deelplan Coupure te Oudenaarde”, bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 3 april 2009; en
2. het besluit van 18 december 2008 van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende de definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Afbakening kleinstedelijk gebied Oudenaarde” en bijhorende

“deelrup’s afbakeningslijn, Bruwaan-west, Diepenbeek, Bruwaan-noord en Coupure”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De tweede verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 januari 2012.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gwijde Vermeire, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Olivier Coopman, die loco advocaat Veerle Tollenaere verschijnt voor de eerste verwerende partij, en Kaat Van Keymeulen, juriste, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen beslist op 18 december 2003 tot het opmaken van een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: PRUP) “Afbakening kleinstedelijk gebied Oudenaarde”.

De plenaire vergadering vindt plaats op 18 december 2007.

4. Op 12 maart 2008 stelt de provincieraad van Oost-Vlaanderen het ontwerp PRUP “Afbakening kleinstedelijk gebied Oudenaarde” voorlopig vast.

Het ontwerp PRUP bestaat uit vijf deelplannen, met name “Afbakeningslijn”, “Bruwaan West”, “Diepenbeek”, “Bruwaan Noord” en “Coupure”.

5. Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, gehouden van 18 april 2008 tot en met 16 juni 2008, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

6. De Provinciale Commissie voor Ruimtelijke Ordening (hierna: de Procoro) brengt op 9 oktober 2008 advies uit.

7. Bij het tweede bestreden besluit van 18 december 2008 stelt de provincieraad van Oost-Vlaanderen het ontwerp PRUP “Afbakening kleinstedelijk gebied Oudenaarde en bijhorende deelrup’s afbakeningslijn, Bruwaan-west, Diepenbeek, Bruwaan-noord en Coupure” definitief vast.

Het gebied bestreken door het deelplan Coupure is identiek aan het gebied bestreken door het inmiddels door de Raad van State bij arrest nr. 187.224 van 21 oktober 2008 vernietigde bijzonder plan van aanleg (hierna: BPA) “Coupure” van de stad Oudenaarde. Het gebied was tevens het voorwerp van een gewestplanwijziging bij besluit van 29 oktober 1999 van de Vlaamse regering, waarbij de bestemming “gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen” en “recreatiegebied” werd gewijzigd naar “regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter”.

8. Bij het eerste bestreden besluit van 20 maart 2009 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening wordt het PRUP “Afbakening kleinstedelijk gebied” te Oudenaarde bestaande uit een bestemmingsplan met bijhorende stedenbouwkundige voorschriften en een weergave van de bestaande en juridische toestand goedgekeurd.

Dit besluit wordt bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 3 april 2009.

IV. De regelmatigheid van de rechtspleging

9. De memorie van antwoord van de eerste verwerende partij werd laattijdig ingediend. Ze dient overeenkomstig artikel 21, vijfde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State uit de debatten te worden geweerd.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

10. Hoewel de verzoekende partij in haar verzoekschrift melding maakt van de verschillende deelplannen begrepen binnen de afbakening van het betrokken PRUP, hebben de in het verzoekschrift uiteengezette middelen enkel betrekking op het deelplan “Coupure” en ontbreekt iedere nadere uitwerking ten aanzien van de andere deelplannen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het PRUP is opgedeeld in vijf deelplannen en dat de afbakeningslijn (eerste deelplan) mede is bepaald door onder meer de uitwerking van de deelstructuren bedrijvigheid waardoor de grens van het kleinstedelijk gebied mede is gevormd door het bedrijventerrein Coupure.

In die omstandigheden moet worden vastgesteld dat een partiële vernietiging, beperkt tot het deelplan “Coupure” en het deelplan “Afbakeningslijn” in de mate dat dit laatste plan het deelplan “Coupure” afbakt, mogelijk is zonder afbreuk te doen aan de algemene economie van het plan. Het annulatieberoep is slechts ontvankelijk voor wat betreft het deelplan “Coupure” en het deelplan “Afbakeningslijn” in die mate dat dit laatste plan het deelplan “Coupure” afbakt.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Vierde middel

Standpunt van de partijen

11. In een vierde middel voert de verzoekende partij, naast machtsoverschrijding, de schending aan van artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, van de wet van 13 februari 2006 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's en de inspraak van het publiek bij de uitwerking van de plannen en programma's in verband met het milieu, van de richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (hierna: SEA-richtlijn), van het besluit van 18 april 2008 van de Vlaamse regering betreffende het integratiespoor voor de milieueffectrapportage over een ruimtelijk uitvoeringsplan, van de materiële motiveringsplicht, van het materieel motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij doet onder meer gelden dat er op basis van de in het middel aangevoerde bepalingen een plan-milieueffectenrapportage (hierna: plan-MER) diende te worden opgemaakt. Ze stelt dat er aan het dossier wel “de facto een milieustudie (werd) gevoegd”, maar dat deze studie “evenwel niet de Coupure, wel ander deel RUPS (betreft)”. Volgens de verzoekende partij heeft het PRUP evenwel “een mogelijke en aanzienlijke invloed op natuur- en milieuaspecten”, nu “(h)et maakt (...) dat legaal gezien, een belangrijk groen deel van de Scheldevallei, nabij een natuurreservaat, omgezet kan worden naar een bedrijventerrein”. Daarbij verwijst de verzoekende partij naar de stedenbouwkundige voorschriften die onder meer aantonen “dat er in belangrijke mate kan gebouwd worden” en dat “groen wordt beperkt tot in essentie de smalle bufferzones”. Voor zover in de toelichtingsnota bij het bestreden PRUP wordt verwezen naar het MER opgesteld naar aanleiding van het toenmalige BPA “Coupure”, voert de verzoekende partij aan dat er sinds dit MER wel een aantal

wijzigingen zijn geweest die tot een heronderzoek nopen, zoals “het VEN-gebied Bovenschelde Zuid omvattende onder meer het Langemeersengebied”, “het PRS Oost-Vlaanderen”, de “steeds toenemende verdroging van de Scheldevallei”, “de wijzigingen aan het natuurdecreet in 2003 (o.a. art. 26 bis), de plan-Merwet van 13.02.2006, het decreet Integraal Waterbeheer (...), enz.” en “de gewijzigde Rode Lijst van vogelsoorten”. De verzoekende partij betoogt dat het noodzakelijke MER “er dan ook één (diende) te zijn op basis van logischerwijze de Wet van 13 februari 2006, aansluitend met de Europese plan-Mer richtlijn”. Voorts stelt de verzoekende partij dat “zelfs louter op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel” de verwerende partij de milieubeoordeling van het plangebied Coupure “op zijn minst (diende) te actualiseren”.

12. De tweede verwerende partij repliceert dat “het plan-MER dat werd opgemaakt voor het toenmalige BPA ‘Coupure’ (...) - na een onderzoek van ruim 170 bladzijden - in elk geval voldoende milderende maatregelen (biedt) die dermate omvattend zijn dat zij eventuele ecologische wijzigingen desgevallend kunnen opvangen”. “Bij wijze van voorbeeld” haalt ze enkele maatregelen aan waarbij ze preciseert dat deze “uiteraard voor alle vogels (gelden), ook deze die eventueel na de opmaak van het PRUP beschermd werden”.

13. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoekende partij onder meer nog dat het MER bij het BPA Coupure “niet bedoeld (was) als plan MER, wel als een project MER”, dat de provincie een MER voorlegt dat niet werd gevoegd in het dossier van het openbaar onderzoek en dat “een studie (project MER Coupure) van vier-vijf jaar terug (...) ook niet actueel meer (is)”.

14. In de laatste memorie blijft de tweede verwerende partij bij haar standpunt dat er geen plan-MER plicht op de plannende overheid rustte, aangezien het MER uit 2003 “voldoende milderende maatregelen (heeft vermeld) die dermate omvattend zijn dat zij eventuele ecologische wijzigingen desgevallend kunnen opvangen”. Voorts stelt ze dat “verzoekster (...) niet aan(toont) dat er wat de milderende maatregelen betreft zou voorbijgegaan zijn

aan bepaalde aspecten of dat deze kennelijk ontoereikend zouden zijn” en “aldus (...) niet aannemelijk (maakt) dat het bestreden plan, ondanks de milderende maatregelen, aanzienlijke milieueffecten teweeg brengt, en (...) niet aan(toont) dat aan de noodzakelijke vereiste opdat het plan alsnog onderworpen wordt aan een afzonderlijke milieueffectenbeoordeling, is voldaan”.

Beoordeling

15. Artikel 3.2 van de SEA-richtlijn bepaalt:

“Onverminderd lid 3, wordt een milieubeoordeling gemaakt van alle plannen en programma’s

a) die voorbereid worden met betrekking tot landbouw, bosbouw, visserij, energie, industrie, vervoer, afvalstoffenbeheer, waterbeheer, telecommunicatie, toerisme en ruimtelijke ordening of grondgebruik en die het kader vormen voor de toekenning van toekomstige vergunningen voor de in bijlagen I en II bij Richtlijn 85/337/EEG genoemde projecten, of

b) waarvoor, gelet op het mogelijk effect op gebieden, een beoordeling vereist is uit hoofde van de artikelen 6 of 7 van Richtlijn 92/43/EEG.”

Artikel 3.3 SEA-richtlijn bepaalt:

“Voor in lid 2 bedoelde plannen en programma’s die het gebruik bepalen van kleine gebieden op lokaal niveau en voor kleine wijzigingen van in lid 2 bedoelde plannen en programma’s is een milieubeoordeling alleen dan verplicht wanneer de lidstaten bepalen dat zij aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben.”

Artikel 13.1 SEA-richtlijn bepaalt:

“De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen in werking treden om vóór 21 juli 2004 aan deze richtlijn te voldoen. De lidstaten stellen de Commissie onverwijld in kennis van de genomen maatregelen.”

16. Bij het decreet van 18 december 2002 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel betreffende de milieueffect- en veiligheidsrapportage, werd de SEA-richtlijn gedeeltelijk omgezet in de Belgische interne rechtsorde.

17. Het Vlaamse Gewest werd door de Europese Commissie op 13 december 2004 formeel in gebreke gesteld aangaande de omzetting van de SEA-richtlijn. Het met redenen omklede advies van 5 juli 2005 stelt dat het Vlaamse Gewest nog steeds niet alle maatregelen heeft genomen met betrekking tot deze richtlijn die uiterlijk op 21 juli 2004 in werking had moeten treden (Parl. St., VI. Parl. 2006-2007, nr. 1081/1, 3). Het Koninkrijk België werd vervolgens bij arrest van 7 december 2006 van het Hof van Justitie veroordeeld wegens het niet binnen de gestelde termijn vaststellen van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de SEA-richtlijn (H.v.J. 7 december 2006, Commissie/België, nr. C-54/06, Jur, 2006, I, 127).

18. Ingevolge de voormelde ingebrekestelling door de Europese Commissie werd het decreet van 27 april 2007 houdende wijziging van titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van artikel 36ter van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: het plan-MER decreet) door het Vlaamse Parlement aangenomen.

19. Het plan-MER-decreet heeft in het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, de artikelen 4.2.1 tot en met 4.2.9 integraal vervangen, en samengebracht onder het hoofdstuk “Milieueffectrapportage over plannen en programma’s”, van titel IV van het DABM.

In het bijzonder voor wat de toepassing van deze nieuwe bepalingen op de ruimtelijke uitvoeringsplannen betreft, werd een overgangsregeling bepaald in het decreet van 25 mei 2007 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu, energie en openbare werken.

Artikel 49 van dat decreet bepaalt:

“Hoofdstuk II van titel IV van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zoals vervangen door het decreet van 27 april 2007, is van toepassing op ruimtelijke uitvoeringsplannen, waarvan de plenaire vergadering gehouden wordt zes maanden na de datum van inwerkingtreding van hoofdstuk II van titel IV van het decreet van 5 april 1995, zoals vervangen door het decreet van 27 april 2007.”

Het plan-MER-decreet is in werking getreden op 1 december 2007, wat, met toepassing van het aangehaalde artikel 49, tot gevolg heeft dat de nieuwe bepalingen van hoofdstuk II van titel IV van het DABM enkel van toepassing zijn op ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvan de plenaire vergadering wordt gehouden na 1 juni 2008. Blijkens de stukken van het administratief dossier vond de plenaire vergadering plaats op 18 december 2007. Overeenkomstig het aangehaalde artikel 49 is de in het DABM uitgewerkte regeling met betrekking tot de milieueffectrapportage over plannen, zoals ingevoegd door het plan-MER-decreet, derhalve niet van toepassing op het betrokken ruimtelijk uitvoeringsplan.

20. Het toentertijd geldende artikel 4.2.1 DABM luidde als volgt:

“Voorgenomen plannen en programma’s worden, alvorens ze kunnen worden goedgekeurd, aan een milieueffectrapportage onderworpen in de gevallen bepaald in dit hoofdstuk.”

Het toentertijd geldende artikel 4.2.2, §§ 1 tot 3 DABM luidde als volgt:

“§ 1. De Vlaamse regering wijst, aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage I, de plannen en programma’s aan die worden onderworpen aan de in dit hoofdstuk bedoelde vorm van milieueffectrapportage.

§ 2. De Vlaamse regering beslist geval per geval en aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage I, of andere plannen en programma’s dan die vermeld in §§ 1 en 3 al dan niet worden onderworpen aan de in dit hoofdstuk bedoelde vorm van milieueffectrapportage omdat zij aanzienlijke milieueffecten kunnen hebben.

§ 3. De Vlaamse regering wijst de plannen en programma’s aan die niet worden onderworpen aan de in dit hoofdstuk bedoelde vorm van milieueffectrapportage omdat de desbetreffende besluitvormingsprocedure de in artikel 4.1.4, § 2, opgesomde essentiële kenmerken van de milieueffectrapportage heeft.”

Er werd geen uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering met betrekking tot het toepassingsgebied van de plannen en programma’s die in de Vlaamse regelgeving in aanmerking kunnen komen voor de uitvoering van de plan-MER uitgevaardigd, zodat ten tijde van het nemen van de bestreden

besluiten, de omzetting van de SEA-richtlijn onvolledig was gebeurd en de relevante bepalingen van het DABM aldus nog niet operationeel waren.

21. Er dient bijgevolg vooreerst te worden onderzocht of artikel 3.2, a) van de SEA-richtlijn, waaraan de verzoekende partij refereert, al dan niet directe werking heeft in de Belgische interne rechtsorde.

22. In beginsel hebben richtlijnen geen directe werking. Een richtlijn heeft wel directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien de richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewilde effect op nuttige wijze te bereiken.

23. Zoals hiervoor reeds vastgesteld was de omzettingstermijn voor de SEA-richtlijn verstreken op het ogenblik dat het bestreden PRUP werd vastgesteld.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat de plicht die artikel 3.2 SEA-richtlijn aan de lidstaten oplegt om plannen die aanleiding geven tot MER-plichtige projecten ook zelf te onderwerpen aan een milieubeoordeling, voldoende duidelijk en nauwkeurig is om te kunnen aannemen dat deze bepaling directe werking heeft in de Belgische interne rechtsorde.

24. Overeenkomstig artikel 3.2, a) van de SEA-richtlijn dient voor plannen en programma's die worden voorbereid voor een aantal sectoren, zoals in casu ruimtelijke ordening en energie, en die het kader vormen voor het toekennen van toekomstige vergunningen voor de in de bijlagen I en II bij de richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (hierna: de project-MER richtlijn) genoemde projecten, een plan-MER te worden opgemaakt.

Artikel 2, eerste lid van de project-MER richtlijn luidt als volgt:

“De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om te verzekeren dat, voordat een vergunning wordt verleend, de projecten die een aanzienlijk

milieueffect kunnen hebben, met name gezien hun aard, omvang of ligging, worden onderworpen aan een beoordeling van die effecten.

Deze projecten worden omschreven in artikel 4.”

Artikel 4 van dezelfde project-MER richtlijn bepaalt wat volgt:

“1. Projecten van de in bijlage I genoemde categorieën worden onder voorbehoud van artikel 2, lid 3, onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10.

2. Projecten van de in bijlage II genoemde categorieën worden onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10 indien de Lid-Staten van oordeel zijn dat hun kenmerken zulks noodzakelijk maken. Met het oog hierop kunnen de Lid-Staten met name bepaalde projecttypes die aan een beoordeling moeten worden onderworpen, specificeren of criteria en/of drempelwaarden vaststellen die noodzakelijk zijn om te bepalen welke projecten van de in bijlage II genoemde categorieën moeten worden onderworpen aan een beoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10.”

De bijlage I vermeldt onder meer “8. Zeehandelshavens alsmede waterwegen en havens voor de binnenvaart, bevaarbaar voor schepen van meer dan 1350 ton”. De bijlage II vermeldt verder onder meer “10. a) Werken voor de uitrusting van industrieterreinen”.

25. De project-MER richtlijn werd omgezet bij besluit van 10 december 2004 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage. Het laatstgenoemde besluit vermeldt onder bijlage I “11. Aanleg van waterwegen en havens voor de binnenscheepvaart voor schepen van meer dan 1.350 ton” en onder bijlage II “10. a) Industrierreinontwikkeling met een oppervlakte van 50 ha of meer”. Het industrieterrein Coupure is blijkens de toelichtingsnota ongeveer 36 ha groot.

Bij arrest van 24 maart 2011 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de voormelde Vlaamse regelgeving niet aan de eisen van artikel 4, leden 2 en 3 van de project-MER richtlijn, gelezen in samenhang met de bijlagen II en III daarbij, voldoet, voor zover deze regelgeving drempelwaarden en selectiecriteria vaststelt die enkel met de omvang van het betrokken project rekening houden (H.v.J. 24 maart 2011, Commissie/België, nr. C-435/09). Bijgevolg dient de hoger aangehaalde bepaling onder bijlage II, 10, a) bij het

besluit van 10 december 2004 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage buiten toepassing te worden gelaten.

Voorts heeft het Hof van Justitie in een arrest van 7 januari 2004 bevestigd dat artikel 2, eerste lid van de project-MER richtlijn in samenhang met artikel 1, tweede lid en artikel 4, tweede lid van die richtlijn, rechtstreekse werking heeft, ook al laten die bepalingen een zekere beoordelingsmarge voor de lidstaat bij de omzetting (H.v.J. 7 januari 2004, Wells, nr. C-201/02).

Uit het voorgaande volgt dat conform de bijlage I, 11 bij het besluit van 10 december 2004 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de categorieën van projecten onderworpen aan milieueffectrapportage en, voor het overige, conform de richtlijnbeoordelingen met rechtstreeks werking juncto bijlage II, 10, a) bij de project-MER richtlijn, het aangevochten deelplan Coupure in principe plan-MER plichtig is, minstens screeningsplichtig.

26. Uit het dossier blijkt niet dat naar aanleiding van de opmaak van het bestreden PRUP een plan-MER of een screening is uitgevoerd voor wat betreft het deelplan Coupure.

In de toelichtingsnota deelrup's en verordenende grafische plannen van november 2008 wordt dienaangaande verwezen naar het MER opgesteld in 2003 naar aanleiding van de opmaak van het toenmalige BPA Coupure:

“6.1.5.1 Milieubeoordeling

Voor het toenmalige BPA Coupure werd er al een MER opgesteld en conform verklaard 3/3/2003. Het opstellen van een bijkomende milieubeoordeling, leek dan ook niet noodzakelijk gezien er geopteerd werd gelijkaardige opties, bestemmingen te voorzien in het PRUP.”

De partijen betwisten de kwalificatie van de bedoelde rapportage en de actualiteit van de beoordeling.

De lezing van het betrokken MER van 2003 opgesteld met toepassing van de toentertijd geldende besluiten van 23 maart 1989 van de Vlaamse regering tot bepaling van de bouwvergunningsplichtige activiteiten waarvoor een milieueffectrapport is vereist, het toentertijd niet voorliggen van

een plan-MER plicht en de afwezigheid van tegenindicaties in de conformverklaring van 3 maart 2003, doen besluiten dat het bedoelde MER van 2003 enkel een project-MER betreft.

Gelet op de eigen finaliteiten van een project-MER en een plan-MER kon de plannende overheid in beginsel niet aan de inmiddels op haar rustende plan-MER plicht tegemoet komen door op eigen initiatief, dit is zonder daarin te zijn gesteund door de dienst MER, terug te grijpen naar een eerder naar aanleiding van een ander plan opgemaakt project-MER. De omstandigheid dat blijkens het dossier de plannende overheid geen advies vermocht te ontvangen van de dienst MER, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Aldus is de plannende overheid de op haar rustende plan-MER plicht niet nagekomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt :

- 1. het besluit van 20 maart 2009 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening houdende goedkeuring van het provinciaal ruimtelijke uitvoeringsplan “Afbakening kleinstedelijk gebied Oudenaarde”, in zoverre het het deelplan “Coupure” en het deelplan “Afbakeningslijn” in die mate dat dit laatste plan het deelplan “Coupure” afbakt, betreft; en**
- 2. het besluit van 18 december 2008 van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende de definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Afbakening kleinstedelijk gebied Oudenaarde” en bijhorende “deelrup’s afbakeningslijn, Bruwaan-west, Diepenbeek, Bruwaan-noord en Coupure”, in zoverre het het deelplan “Coupure” en het deelplan “Afbakeningslijn” in die mate dat dit laatste plan het deelplan “Coupure” afbakt, betreft.**

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het eerste vernietigde besluit.

3. De verwerende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien maart 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Roger Stevens